

August 1841 Lehnbesiddere og andre Sædegaardseiere indrømmede Forrettigheder med Hensyn til Sæde i Amtsraadene og Valgene til disse ere bortfaldne.

§ 2.

Indtil en ny Communallov er givet, forholdes med Amtsraadenes Sammensætning i de øvrige Amter efter de ifølge Anordn. af 13de Aug. 1841 for Bornholm gjældende Regler; dog forbliver Medlemmernes og Suppleanternes Antal usorandret.

§ 3.

Valg paa Medlemmer og Suppleanter af Sædegaardseierens Klasse, som maatte være foretagne siden 1ste Januar 1851, sættes ud af Kraft, og Suppleringsvalg foretages efter nærværende Lov.

LXXXVIII.

Udkast til Lov

om

Fæstes Overgang til Selveiendom.

Indbragt i Folkethinget af Rigsdagsmændene for Maribo Amts 4de Valgfreds d. 25de Januar; vedtaget at skulle nyde Fremme d. 7de Februar.

Capitel I.

§ 1.

En Eiendom, der er eller bliver undertastet Bestemmelserne i Resol. af 6te Juni 1806 (bekjendtgjort ved Rentekammerplacat af 7de Juni s. N.), skal, naar den i 20 Aar har været Selveiendom, være fritagen for de ved det nævnte Lovbud gjorte Indskrænkninger i Eiendomsretten.

§ 2.

Lehns- og Stamhuus-Besiddere, samt Bestyrere af Fideicommissgodser ere berettigede til at overlade Fæstebønderne deres Gaarde til Selveiendom, naar Gaarden ei sælges under dens Taxationssum, og den hele ved Salget indkomne

Sum bliver Lehnets, Stamhusets eller Fideicommissets Eiendom. Iøvrigt beholder Kongen den samme Myndighed som hidtil til ved Bevillinger at ordne dette Forhold, dog saaledes, at, naar Overdragelsen ei skeer ved frivillig Overenskomst, men i Kraft af denne Lov, skal hele Kjøbesummen tilfalde Lehniet, Stamhuset eller Fideicommisset.

§ 3.

Enhver for hvilketomhelst Gods gjældende privatretlig Bestemmelse, hvorved der gjøres Indskrænkning i Besidderens eller Eierens Ret til at overlade Bønderne deres Gaarde til Selveiendom, er ugyldig.

§ 4.

Enhver Overenskomst, der er eller bliver truffen mellem Godseier og Bonde om de Betingelser, hvorpaa Gaarden skal overdrages denne til Selveiendom, dersom han ved Lov faaer Ret til at fordre denne Overdragelse, er ugyldig, saafremt Brugerens fordrer Forholdet afgjort efter denne Anordnings Bestemmelser.

Capitel II.

§ 5.

Hver Eier af en Gaard, der kun kan bruges med Fæsteret eller Forpagningsret paa 50 Aar, og som er aldeles hoverisfri, er fra Begyndelsen af Aaret 1855 forpligtet til at overlade den til Brugerens, naar det af denne forlanges, til Selveiendom imod fuld Erstatning. Den, der har Panteret i Godset, hvortil Gaarden hører, kan ikke forhindre Gaardens Overdragelse til Selveiendom.

§ 6.

Gaardens Kjøbesum bestemmes ved Taxation efter gangbar Priis, dog saaledes, at der ved Taxationen er at tage Hensyn til den Formindskelse af Gaardens Værdi, som maa antages at flyde af Bestemmelserne i Pl. af 7de Juni 1806. Eier Brugerens Bygningerne, da komme disse Værdi ham tilgode, ligesom ogsaa de af ham beviisligt foretagne Forbedringer ved Jord eller Bygning, forsaavidt det ei godtgjøres, at der ved Fastsættelsen af Indfæstningen eller de aarlige Afgifter er taget Hensyn til, at saadanne Udgifter foretoges for Fæsteren.